

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίτριαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρόν ὁ ΠΑΛΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8—9 γελιὰδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄψω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνιντας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γαστοκοίτης ληρώνεται ἡ ἀνάδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

ΣΑΛΟΝΙ ΣΟΥΤΣΟΥ

Ἡροχτὲς πῆγα κ' ἐγὼ στὸ σαλόνι τοῦ δημάρχου μας νὰ δῶ ἴντα διαότσο κάνουνσι αὐτοὶ ποῦ μαζεύονται στὰ σαλόνια τῶν ὑπόψηριων.

Ἄντ' ὅμως γιὰ σαλόνι βρέθηκα μέσα σ' ἕνα περιβόλι. Τραπέζια ἐδῶ, καρέδες ἐκεῖ, ψωμότυρα παρέκει, κρασί μὲ τὸ βαρέλι, σαλτσισῶτα, ἀγκούρια, τσίρους, φῶτα, φωναῖς, ἀντάραις, συστάσεις ὁ ἕνας ἀπὸ δῶ, συστάσεις ὁ ἄλλος ἀπὸ κεῖ καὶ ὁ δήμαρχος πανταχοῦ παρῶν καὶ τὰ ποτήρια πληρῶν.

Χίλοι μπαίναν καὶ χίλιοι βγαίναν, μερικοὶ δὲ τὸ εἶχαν σταῶσει στὸ φαγεῖ σὰν νὰ βρίσκωντο στὸ πατέρα τους τὸ τραπέζι. Ὅχι κουτοὶ ἦτανε. Ἀκούσετε λοιπὸν μερικαῖς κουβέντες πᾶκουσα ἀπ' τῆς πολλαῖς.

— Θὰ φύγῃς, βλάμη, κάτσε ρε, ποῦ θὰ βρῆς καλλίτερα καὶ τσάμπα κρασί καὶ τέτοια διασκεδάσι;

Ἄλλοι. — Πᾶμε, κουμπάρε τώρα κι' ἀπὸ τὸ Μελά μιὰ βουλτίτσα; — Ἄσε με κάτω κεῖ δὲν κερνοῦν κρασί, ὅλο καὶ τσιγαρέτο δουλεύει. Μὲ καπνὸ δὲν χορταίνει ἡ κοιλιὰ, θέλει πρῆμμα.

Ἄλλος. — Πατριώτη, μὲ τὸ συμπάθιο κι' ἄς μὴ σὲ γνωρίζω, δὲν μοῦ κάνεις λίγο θέσι στὴ καρέλα σου νὰ κάττω λιγουλᾶκι κι' ἐγὼ, κόπηκα μιὰ ὥρα ὄρθιος. Ρε παιδί, ἐπειδὴ καὶ δὲν φτάνω σὲ κείνη κεῖ κάτω τὴ μεγάλη παρέα, δὲν μοῦ μαζεύεις καμπόσα ξεροκόμματα; Αἱ, οὐ, καὶ λίγο τῆς βίτσερης μαζύ. Πάρε λίγο μπόλικο, θέλω νὰ περιποιηθῶ καὶ τὸν πατριώτη ἀπὸ δῶ ποῦ μοῦδωκε τὴ μισὴ καρέκλα.

Φαίνεται ὅμως ὁ ἀφελὴς αὐτὸς πατριώτης νὰ ἦτανε ράτσα πρώτης, γιὰτὶ κατῶρθωσε λίγο κατ' ὀλίγο νὰ κρεμνίσῃ κάτω τὸν σύντροφό του, νὰ κἀνῃ κατοχὴ τῆς καρέκλας, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῆ, οὔτε παρντὸν γιὰ τὰ μάτια, πῆρε τὴν καρέκλα καὶ πῆγε καὶ χῶθηκε στὴ μεγάλη παρέα, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀγριοκυτᾶζοντας αὐτὸν ἔφυγε.

Ἄλλος. — Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, φιλαρχό μου, τὰ πράγματα; Θὰ τὴν πάρωμε; — Ἀχούχα, κείνοι οἱ ἄλλοι ἀδελφε, δὲν ξέρουν νὰ περιποιηθοῦν τὸν κόσμο. Καὶ νὰ κἀνῃς γούστο ποῦ ὁ Νταλέκος μας θὰ πάρῃ περισσότερους ἀπ' αὐτοῦς.

Κείνη τὴν ὥρα νὰ καὶ μπαίνη ἕνας ἔχαντας ἀγκαλιὰ δυὸ γέρους χωρικῶς, ἀπὸ τὴ μπόρτα δὲ τῆς αὐλῆς ἄρχισε νὰ νὰ φωνάζῃ.

— Κουμπάρε δήμαρχε, ἔλα καὶ σοῦ κουβίλησα δυὸ κελεπούρια. Τὰ τσάκωσα στὸ Χαλάντρι γερενὲ γιὰ πέρδικες, θαρρῶ ὅμως πῶς εἶναι κουβάγιας.

— Δόστε ρε ζωντόβολα τὰ χέρια, κάνετε τόκα μὲ τὸν δήμαρχο, τί τὸν γτρέπεστε; Ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτὸς σὰν καὶ μᾶς, τὴν ἀνάγκη μας ἔχει, τὴν ἀνάγκη του δὲν τὴν ἔχομε πρὸς τὸ παρόν. Κουμπάρε δήμαρχε, νὰ μοῦ τοὺς περιποιηθῆς γιὰτὰ μαλλῶσωμε. Τοὺς ἔφερα τρεῖς ὥραις δρόμο. Ρε σεῖς, ἀληθινὰ εἶστε γραμμένοι στὸ καταλογο; Μιλᾶτε νὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάολος; Νὰ σοῦ πῶ, κουμπάρε δήμαρχε, νὰ μᾶς συμπάθῃς, αὐτοὶ μοῦ φαίνεστε πῶς δὲν θὰ ξέρουν καὶ τὰ ὀνόματά τους. Φέρε μας τώρα λίγο κρασί, νὰ τελειώσῃ κι' αὐτὴ ἡ φέστα. Τὶ γελᾶτε, ρε μαγκούφιδες; Πῶς λέω τὸν δήμαρχο κουμπάρο; Καὶ δὲν τὸ ξερετέ; Ὁ παπούς του βράφτισε τὸν πατέρα μου, καὶ ἦτανε ὁ πατέρας μου ἐνενηντα χρονῶ καὶ ὁ παπούς του ὀγδόντα.

Μήπως νομίζετε πῶς ἦτανε μεθυσμένος; Ὅχι ἦτανε τοῦ σαλονιοῦ ὁ ἄστειος.

Ἀπάνω στὴν ὥρα ξεμπουκάρισε μιὰ παρέα ἀπὸ κᾶμμιὰ διακοσαριά, δὲν τοὺς μέτρησα, οἱ ὅποιοι σήκωσαν τὸ κόσμο μὲ τὰ ζήτω. Τῶστρηψα.

Σᾶς προτρέπω λοιπὸν ὅσοι δὲν ἔχετε ποῦ νὰ περάσετε τὴν ὥρα σας νὰ πηγαίνεταί στὸ σαλόνι τῆς αὐλῆς τοῦ περιβολιοῦ τοῦ δημάρχου, κἀνενα δὲν διόχουν.

Μεθαῦριο θὰ σᾶς περιδιαγράψω καὶ τὰ ἄλλα σαλόνια, ὡς ποῦ νὰ φτάσωμε στὰ συμπέρασμα τὸ σπουδαῖο τὴν Κυριακὴν.

πού θα τον ρίξω και ποιόν θα βγάλω, μ' όλον όστις τὰ πράγματα άρχισαν να δείχνουν από εδω.

Τὰ μάθητά. Ο διευθυντής της Αστυνομίας είχε με τον Μελά, οι δέ άλλοι υπαστυνόμοι και βοηθοί κάθε ένας τραβή το δικό του.

Αμα κένενας, πολίτης, κινδυνεύεται στη κτώγη κένενας τμήματος και σά φέρει ά διαόλος να μη άνήκη στο κόμμα που άνήκει ο υπαστυνόμος ή βοηθός, τραβή τον διάβολό του ως πού να τον βγάλουν, αν ήνάει δε με το κόμμα του είναι όλα συχωρεμένα.

Αεινότετε τόρα πεις, σ' αυτόν την άνακατόσοορα να βρητε άκρη.

Οφθαλμοπατρεζον. Τά άγαθοεργά καταστήματα γίνονται για ένα και μόνο σκοπό, για τους φτωχούς.

Οι όδω από την Ελλάδα Έλληνες και οι μέσα της όσοι ήταν πλούσιοι άφείρωσαν δλοκλήρη τη περιουσία τους για να χριστούν αυτά τὰ παλάτια που βλέπομε. Αλλά από αυτά τὰ δημόσια καταστήματα έχτελξ κένενα τό σκοπό για τον όποιο έχτιστηκε; Κένενα. Σε όλα υπάρχει κκοήθεια, κλεψή και άτιμοσύνη. Λες και έγιναν όχι για άγαθοεργό σκοπό, αλλά για να πχύνουν και πλουτίζουν κείνοι που τὰ διοικούν.

Και πρώτο τό τυροκομείον τό όποϊον διευθύνει ο κύρις Αναγνωστάκης, και ο γαμπρός του κκτόντης άπκνθρωπίας κκτάστημα. Σηκώθηκε από τη Μπόλη μια φτωχιά γυναίκα ή όποια είχε κκατάρχητ στα μάτια και πήγε στον Αναγνωστάκη μήπως δη κκμια μικρή θεραπειά και να μείνη έντός του κκατάστημα. Εβρετε τη της άπάντησε ο ευγενής Αναγνωστάκης.

— Και τί τό πήρατε δώ για χάρι; Άει φύγε και δέν γιατρεύεσαι. — Βρε άμάν γιατρέ, ζαμάν γιατρέ, έφέντημ άμάν.

— Τιποτα, να δώσης πεντακόσα φράγκα και πάλι να δούμε — Μα δέν έχω. — Αί σάν δέν έχεις, άει φύγε. Κ και την σικτήρητισε.

Βρε βάνουσε γιατρέ, αν κκατούσης τι φτωχή γυναίκα μέσα στο κκατάστημα, από τη τσέπη σου ήθελες να πλερώσης τὰ

έξοδα της τροφής της; Αύτοι που άφείρωσαν της περιουσί- ας τους, της άφείρωσαν για να έχωμε τό κκατάστημα να τό κκαμαρόνωμε ή για να ευεργετίζται ή φτωχολογία;

Και άφού είπε, πώς τὰ μάτια της γυναίκας δέν θεραπεύ- ονται, πώς της θεράπεψε τό ενά άλλο; γιατρέ, πού δέν κά- νει τον μεγάλο σάν και σένα;

Οι δε εισαι βάνουσε κι αυτό, να σου τό άποδειξω ά- μέσως. Από δώ και ένα δώ τρία χρόνια μ' είχε παρακαλέ- ση ένας από τό Ναύπλιο να σου φέρω ένα γράμμα και σε βρήκα στο δρόμο και ευχάνα να στο δώσω και μούπε, με τον γαιδουρίσο τρόπο σου. — Μέσα στους δρόμους γράμματα δέν δίνονται! Βρε βανουσε, και τί είμουνα γώ δούλος σου να στο φέρω στη μπόρτα σου, δέν σου φτάνει ή καλοσύνη που στύρερα μόνο ήθελες να μου μάθης τον τρόπο της έθιμοτα- ξίας, ξόανο Αφρικανό. Μέσα στο δρόμο, χαμένο κουρούπι, στέκονται οι βασιλείς και παραλαμβάνουν γράμματα από τὰ χέρια και τών χαμάλιδων, και ή βανουση μου σουάρα σου, εδω δέν ξέρεις και τον ελάχιστο τρόπο της καλής συμπερι- φορής; θέλεις να την μάθης; άλλω, αλλά στην εμαθα εγώ, όταν σου πέταξα τό γράμμα μέσα στο δρόμο κ' έσουφες σά χαϊδούρι και τό πήρε.

Οι γιατροί, κύριε Αναγνωστάκη, πρέπει να έχουν την ευ- γενέστερη ψυχή μέσα τους, την φιλευσπλαχία και φιλαν- θρωπία, και όχι την βανουσαντζα και την κκακομοιρία και αισχροκέρδια. Άει στο διάολο λοιπόν τόρα και χρεστήματα στους άλλους διαβόλους που θα πάρουν την ψυχή τους, διάβασε και τον μέγα γιατρέ Φέουχτερ Σλαβον να μάθης τὰ καθή- κοντα του γιατρού.

Μεθαύριο και γιλι τὰ άλλα άγαθοεργά καταστήματα.

Άρρωστοι και μη άρρωστοι, τρέξετε στα γνωστά λουτρά που είναι στης Βάρης τη Βουλιαχμένη τὰ όποια διευθύνει ο περιποιητικώτατος Ιωάννης Άλιφέρης. Βρίσκετε φαγιά και όλα τὰ πάντα τὰ χρειάζομενα.

Λοιπόν κεί άρρωστοι και μη άρρωστοι.

Και πήγε στη κουζίνα να μαγειρέψη κολοκυθάκια με σκορ- δαλιά.

Τό Νταϊδάκι άμα που έμεινε μόνο άρχισε και έγραψε τουτο τό γράμμα!

Φως τού φωτός μου!

Γνωρίζεις ότι σου έχω παραδομένη άπασαν την καρδιάν, και ότι σε έχω έντός των σπλάγγων μου, και ότι σε λα- τρεύω ως εικόνημα, και ότι δια σε θυσιάζω τὰ πάντα, και ότι δια σε είμαι πρόθυμος να θυσιάσω τό πάν, και ότι σε άγαπώ μέχρι τάφου, και ότι εισαι σύ ο μόνος κύριός μου, και ότι αν δέν συζευχούμε έχω άπόφασι να κκατεδώ στον τάφο τον σκοτεινό.

Μεγάλη είναι άνάγκη να σε δώ άπόψε κεί περιπού πλη- σίων των μεσονυκτίων και θα σε περιμένω ή εις την θύρ ή εκ του παραθύρου, τό όποϊον θα έχω κλειστό με γρύλιας, έσθωεν των όποιων θα άναμένω την ώρα και την στιγμή της συναντήσεως μας της ευτυχεστάτης.

Η μετά δακρυσ έρωμένη σας.

Νταϊδάκι

Αυθημερος εις Αθήνας ενταθα.

Τό γράμμα αυτό τό Νταϊδάκι τό φύλαξε και άμα που πέρασε ο έρωμένος της έργολάβος του τό πέταξε με μια κλω- στηκή δεμένη, για να μη τύχη σε περιστασι που δέν τόβλεπε να τό τραβήξη πάλι άπάνω. Ήτανε κκθως πασατηράτε τό Νταϊδάκι μας και προβλεπτικό.

Ένας στον Περαιά πκντρούτηκε και ύστερα από τρεις μέρας χωρίς να δοκιμάση τον μύνη του μέλιτος; — άλλειώ- τικα ήθελα να σας τό πω, αλλά θα ήτανε πολύ χοντρό — σηκόνεται ή γυναίκα του και την άφνει μάρμαρο, άφού του πήρε όλα τὰ επιπλα που είχε κκει, και έρχεται στην Αθήνα και παντρολογάται τόρα με άλλον με τὰ επιπλα τὰ δικά του. Αύτη ή ιστορία είναι κωμικοτραγική και θα σας την ιστορήσω για να δητε έως πού έφτασε ή κκατεργαρία της κκοινωνίας μας, και την έλεεινολογήσωμε.

Τόρα δε ή νύμφη ή άνύμρευτος κατοίκησε στο Ψυρρή. Ω Θεέ που κκατάνήσαμε. Άνοιζετε τὰ μάτια σας όσοι παν- τρολογίζετε να μη την πάθετε σάν τον άγαθό Περαιώτη, και χάστε κοντά με τη γυναίκα σας και τὰ επιπλα σας. Ούλα γίνονται σ' αυτόν τον κόσμο. Τὰ μάτια σας τέσσαρα.

Έχω να σας γράψω λίγα λογιζα για μερικους κκαλους δημοτικους συμβουλους, κι αν θελετε ψηφίστε τους, σάν δέν θελετε, χαίρι και προκοπή α; μη δούν.

Νοσοκομείον. Αμα που πη κκνεεις ότι του δεινα αν- θρώπου ή μύτη είναι στραβή, ο ενδιαφερόμενος του λέει πως την έχει ίσια και σε προσκαλα να την δης ένθ την έχεις μπροστά σε μάτια σου και την βλέπεις.

Είπαμε ότι στο Νοσοκομείο της ανέλιπιδος Ελπίς, ότι υπάρχουν πολλὰ στραβά και με προσκαλεσαν να πάω να τὰ δώ, ότι είναι όλα ίσα, όταν όμως βγήκα έξω, έλεεινολόγησα τον εκυτό μου πως με πήραν για κορόιδο.

Ακούστε λοιπόν μερικὰ από τὰ λίγα. Ο δρικτηήριος του νοσοκομείου διευθυντής κ. Μαράτος άμα που πήρ τό πρωί πρώτη του δουλειά είναι να επιθεωρήση τὰ άναγκαία για να δη μη τύχη και στραβοκατούρησε κκνεεις, και τότε ύψιστε Θεέ, χαλά τον κόσμο.

Υστερα ρωτά αν πέθανε κκνεένος και αν ο πεθαιμένος και οι άλλοι έτοιμοθάνατοι άρρωστοι έχουν κκαλά εις την υγεία τους και ύστερα πάει δέν ξέρω πού και τό ρίχνη τραβέρσο.

Τόρα ας περιδιαγράψωμε και τον έρκατή του έρωμένου της και υποψήριου συμβουλου.

Ο υποψήριος συμβουλος μας

ήτανε νέος 32 χρονώ άπάνω κάτω.

Φορούσε σουρτουκάκι μαύρο, και τὰ γάντια δέν του άπόλει- παν από τη τσεπίτσα, δέν τὰ φορούσε όμως ποτέ, γιατί είχαν σκάσει από ολαις της μεριζις.

Φορούσε στάφες για να μη σηκόνεται τό πανταλόνι του και φαίνονται τὰ χαλασμένα λάστιχα των παπουτσών του, αλλά τόρα στης έκλογής τη στάφες της ευχανε και έβανε γκέταις και έτσι και τη φιγούρα του έκανε και τὰ παπουτσα του σκέπαζε.

Τό πανταλόνι του ήτανε κκαινούργιο, γιατί τό είχε βερεσε στον Γεωργιάδη τον έμποροράπη κκαωμένο, ο όποιος εί- ναι πολύ εύκολος στα βερεσέδια, ως πού να του σκάσουν κάμ- μι ή ώρα όλοι οι πελάταις του κκανό και κοντά σ' αυτούς σκάση κι αυτός τό κκανό στους πιστωτάς του, γιατί τὰ πολλὰ βερεσέδια σε τέτοις θεσι φέρονουν τους ευκολόβουλους κκαταστηματαέρχιδες.

Τό κκαπέλο του ήτανε περικερκαλιχ, την όποια είχε φτιά- σεσι στον Λευκαδίτη.

Τέτοιο τό έξωτερικό σκαρί του, τό δε μπόι του ήτανε μέ- τριο, ήτανε και λίγο στραβοκάνης, αλλά σ' αυτό τό ελάτ- τωμα δέν έφταιγε ούτε ο πατέρας του, ούτε ή μάνα του, αλλά ή μαμή που δέν τον φάσκιασε καλά, και ή όποια έστο με τό να μη έπλασε στη γέννη τὰ κεφάλι του με προσοχή τό έκανε μακρολό σάν αυγό.

Είχε κκατι δάκτυλα σάν του διαβόλου και χρινε και τὰ

Κάτω στα ύπογεια που είναι ή άποθήκες του ιματισμού των άρρώστων είναι ό,τι άδεια.

Η βρωμα πέρνει τον άνθρωπο από δώ ως τὰ Πατήσια. Φουστανέλες κκουρελιαρικές, βρακιές, κκαπούτσα και τσαρούγια που ή δυσοδεια τους φτάνει μέχρι τρίτου ούρανού, μεσοφώρα, φουσανία, σουρτουκι, σκούριαις, κκαπέλα, πουκάμισα, σώ- βρακα, όλα τέλος τό έβραϊκό παζαρι είναι σωριασμένο κεί μέσα που λέε; και είναι ή κκαπρος του Αύγειου, δηλαδή μια μεγάλη μαγαρισιά ίση με τό Λευκαθητό.

Την όμορφη άποθήκη δέν είχαν τη καλοσύνη να μου την δείξουν όταν με πήγαν, ως κκαθως και τη σπλα των ανιάτων όπου υπάρχει ο θρήνος και ο δειρμός. Εκει πλέον οι άθερά- πευτοι είναι παραδομένοι εις τό έλεος του διαβόλου, και ο ένας έτοιμοθάνατος ύπηρετά τον άλλο, διότι κκαμια άνθρω- πινή βοήθεια δέν τους δίνεται. Έπειτα τί την θέλουν; αυτοί την περιποίησι άφού έτσι κ' έτοιμοθαιεται να άποθάνουν, κκαλίτ- τερα μια ώρα άρχίτερα να ξεκουραζονται κκαί από τους πόρους. Έτσι σκέπτονται οι φιλόκρητοι.

Ταίς δυο τρεις νέαις νοσοκόμαις που έχουν της εκρυφαν στο ταβάνι, από της όποιαις ή μια όνομαζόμενη θαρρώ Αν- τώνια, και την όποια την συμμαζέψαν από τὰ πορντέλα της Αλεξαντρας, ξέρε και τουρκικους, και βουργαρικους, και φελλάχικους άκκανέδες και διασκεδάξει τό προσωπικό από της έννιά και πέρα με τὰ τραγουδάκια της και δέν ξέρω κει με τί άλλο, ένθ άπάνω οι άρρωστοι που ύπηρετά ξεψυχούν. Την ίδια ύπηρεσία κκάνουν και ή άλλαις νέαις νοσοκόμαις. Και μ' όλα ταύτα, φίλοι μου είχαν την τόλμη να μου πούν, πως τέτοιαις έντιμης νοσοκόμας δέν υπάρχουν μέσα.

Οι άσθενεις και άκάμα αν έχουν τη ψυχή τους στο στόμα είναι αναγκασμένοι να σηκωθούν οι ίδιοι να χύσουν τους μα- στραπάδες τους. Να ύπηρετά δηλαδή ο έτοιμοθάνατος άρ- ρωστος τον ίδιο εκυτό του.

Τὰ σεντόνια τὰ βαρτζίζουν μέσα στο νερό και τὰ ξεραίνουν και αυτό λέγεται πλύσιμο.

Τὰ προσκεράλια τους είναι από χόρτο τόσο κκατηκομένο, ώστε μοιάζουν σάν πέτρας, που και υγιής αν πλαγιασής ά- πάνω θα σηκωθής άρρωστος, τό ίδιο είναι και τὰ στρώματα.

νύχια του να μεγαλώνουν τόσο πολύ που άμοιζε σάν κκαλι- κκάντζαρος, έχρειάζότανε δε έξοδα της φαγιάς του Περαιά για να τὰ καθαρίσουν.

Ήτανε κκατρινος, είχε δηλαδή τό χρώμα της ευκισθησίας, του χτικιασμένου.

Είχε και μικρή κκαμπούρα, αλλά αύτη έλεγε πως δέν ήτανε φυσική, αλλά έγινότανε από τη πολλή συνήθεια που είχε άποκτήσει σκύφοντας στο γράψιμο, γιατί έκανε και τον ποιητή και τον δημοσιογράφο, φαντασθήτε που για να συν- τάξη τό κκαματάκι κκεινο τό χαρτί που στέλνουν οι υποψή- ριοι με τόνωμά τους μοναχά άπάνω στους ψηφοφόρους έκανε μια βδομάδα, γιατί όπως κι αν τσγραφε δέν τ' άβρεσε. Έ- γραφε κκαρκαδείγματος χάρις στο πρώτο σχέδιο:

«Τούρτουρας Μυταρόπουλος, υποψήριος δημοτικός σύμ- βουλος Αθηναίων, επάγγελματος δημοτικός συμβουλος». Δέν του άβρεσε αυτό και τό έσχεδίασε άλλωτάτικα. «Ο Μυταρό- πουλος Τούρτουρας μέλλων τό επάγγελμα δημοτικός σύμ- βουλος». Αλλά ούτε αυτό δέν άβρεσε και σχεδιάσε άλλο. «Υποψήριος δημοτικός συμβουλος επάγγελματικα, συμβουλος Μυταρόπουλος». Του χίστε κι αυτό τό σχέδιο και σύνταξε κκαινούργιο που έγραφε. «Συμπολιταί εγώ ο γνωστός Τούρ- τουρας ζητώ τους ψηφους σας δια δημοτικόν σύμβουλον. Τιμήσατέ με». Αλλά εδω είχε πολλὰ λόγια και δέν του φάνηκε καλό, και γράφει άλλο. «Ω δημοτικός σύμβουλος Αθηναίων ο Μυταροπουλος έπιζητά την θέσιν του δημοτικού υποψηριου συμβουλου». Αλλά και δώ κκαρά πήρε κκαθω και τό σκίζει και γράφει τέλος. «Μυταρόπουλος σύμβουλος σας.» Μεθάρκιο λοιπόν θα σας περιδιαγράψω τὰ έρωτικά άνδρα- γαθήματα του Μυταρόπουλου μας με τό Νταϊδάκι σας.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΟΥ

(Γράφεται χάριν των γυναικών).

ΣΤ'

Κουδέντες.

Στα λόγια της μάνας της άπάντησε τό Νταϊδάκι.

— Πρέπει καλέ μητέρα να ξέρης πολύ κκαλά, ότι τό συμ- βουλίκι κκρύφει μεγάλους σκοπούς. Ένας νέος όταν βγής σή- μερης σύμβουλος στην άλλη εκλογή θα βγής κκαρδρος και στην άλλη δήμαρχος.

— Και στην άλλη βουλευτής, και στην άλλη ύπουργός, και στην άλλη βασιλέας, και στην άλλη αυτοκράτορας και πάει λέοντας. Με τον νού πλουτένι ή κόρη και με τον ύπνο ή άκαμάτρα. Εβρε; κορίτσι μου, εγώ θέλω τό κκαλό σου, και αύταις ή ιδέαις σας χαλούν τό κεφάλι και κκατταζε γιατί τόρα μπατάλεψε ή Κέρκυρα και έχωμε κοντά τό Δαρφί.

— Και σ' άκόμη, μητέρα, με κκατηγοράς; Τότε τίποτα άλλο δέν μου μένει παρά να πνιγώ.

— Να σου πω, αν έχρης τόσα φεινήη τη ζωή σου δέν θα κκνήνη άσχημα...

Αμα άκουσαύτά τό Νταϊδάκι σηκώθηκε και πήγε και κκει- στικε στην άλλη κκαμάρα, ή δε μάνα της περνώντας από τη μπόρτα της φώναζε άπόξω:

— Κόρη μου, αν δέν έχρης σκκοινί να σου φέρω γώ.

"Ένα μόνο παράπονο δεν έχουν οι άρρώστοι, ως προς την καλοπέρασι, από καλοπέρασι περνούν ζωή και κόπτα. Τό βραστό τους είναι ζωμι από τσίπουρα, τὸ κρέας κοκκαλοειδές ἢ πάχυτα καθουρτισμένα γιὰ νὰ λαβένουν σχῆμα κρέας. Τώρα πού τὰ κολοκυθάκια ἔφτασαν καὶ τὰ πετούν, οἱ άρρώστοι τοῦ νοσοκομείου ταΐζονται καὶ παχύνουν ὄλο με κολοκυθάκια με κρέας, ἀλλὰ τὸ κρέας αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουν οἱ άρρώστοι ἀρχαιολογικαῖς ἔρευνες μέσα στὰ πιάτα γιὰ νὰ βροῦν κανένα γλυμένο κόκκαλο καὶ ἀπὸ σκυλιὰ ἴσως φαγωμένο. Ἀπὸ βρώμα πιά καὶ σκουλήκια, μὴ σὰς μέλει, εἶναι μπόλικα.

Τὰ φάρμακα δίνονται ταχτικώτατα ἀπὸ τῆς νοσοκόμας, φαντασθῆτε πὺ πολλὰκις φοραῖς συνέτυχε νὰ πᾶν φάρμακο πενήντα ὥραις ἀφ' ὅτου πέθανε ὁ άσθενής, ἴσως γιὰ νὰ τὸν ζωντανέψουν.

"Ἄν διατάζουν οἱ γιατροὶ πριζόλα ἢ ἄλλα, αὐτὰ τὰ θεωροῦν οἱ άρμόδιοι περιττὰ, καὶ ἐνῶ ὁ άρρώστος εἶναι σὲ ἀνάρρωσι καὶ θέλει νὰ φάη γιὰ νὰ δυναμώσῃ, τὸν ψοφοῦν καὶ τὸν ξανααρρωστένουν ἀπὸ τὴν καλὴ περιποίησι.

Τέτοιο εἶναι με λίγα λόγια τὸ νοσοκομεῖο τῆς πρωτεύουσας, τὸ ἴποιο πολὺ κατάλληλα μπορούμε νὰ ὀνομάσωμε μακελειό. Ἐχω καὶ ἄλλα γιὰτὶ αὐτὰ πὺ σὰς γράφω εἶναι λίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ.

Ἀπόλλων. Ἀπόψε εἰς τὸ θέατρο τοῦ Ἀπόλλων ὁ Ἀρνωτάκης δίνει παράστασι τοὺς Ἀησιὰς τοῦ Σχιλέρ ἀριστοῦργηματικὸ δρᾶμα πὺ ἀνατριχιάζει τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς τὸ ὅποιο ἐπιτυγχάνει ὁ Ἀρνωτάκης τὸ μέρος του,

* Ἄλλη φορὰ ἐν γαυγίῃς κακόμοιρο τὸν Σούτσο θὰ σὲ πιλέω.

πὺ κάνει τὸ θεατὴ νὰ δαγκάνῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ ρούρα πὺ τὸν πέρνει. Πᾶμε ; Θὰ ἦναι πάμπολυ ὠραία.

Τὶ κάμεις αὐτοῦ, ὀπογράφεις ὑποψήφιέ μου, συναλλάγματι.

Κῆπος ἀνθέων. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ θέατρο ἀπόψε ἀρχίζε τῆς παραστάσεως τοῦ Ὁ Ταβουλάρης με τὸ Εἶστε τρεῖλοι, δρᾶμα συγκινητικὸ πὺ πρὶν μῆτε μέσα πρέπει νὰ ἔχετε βγαλμένα τὰ μαντύλια σας γιὰ νὰ ἴστε ἔτοιμοι νὰ κρατήσετε τὰ δάκρυα. Νὰ πᾶμε καὶ σ' αὐτὸ, ἢ καλλιτέρα νὰ πᾶμε μισὸ καὶ μισὸ, δηλαδή νὰ κάτσωμε στὴ μισὴ παράστασι στὸ ἓνα καὶ τὴ μισὴ στὸ ἄλλο.

Νέος Ἡρακλῆς. — Ἰσχύς μου ἢ σακκοιλὰ μου.

Ἡ προχθεσινὴ διαδύλωσις τοῦ Σούτσο.